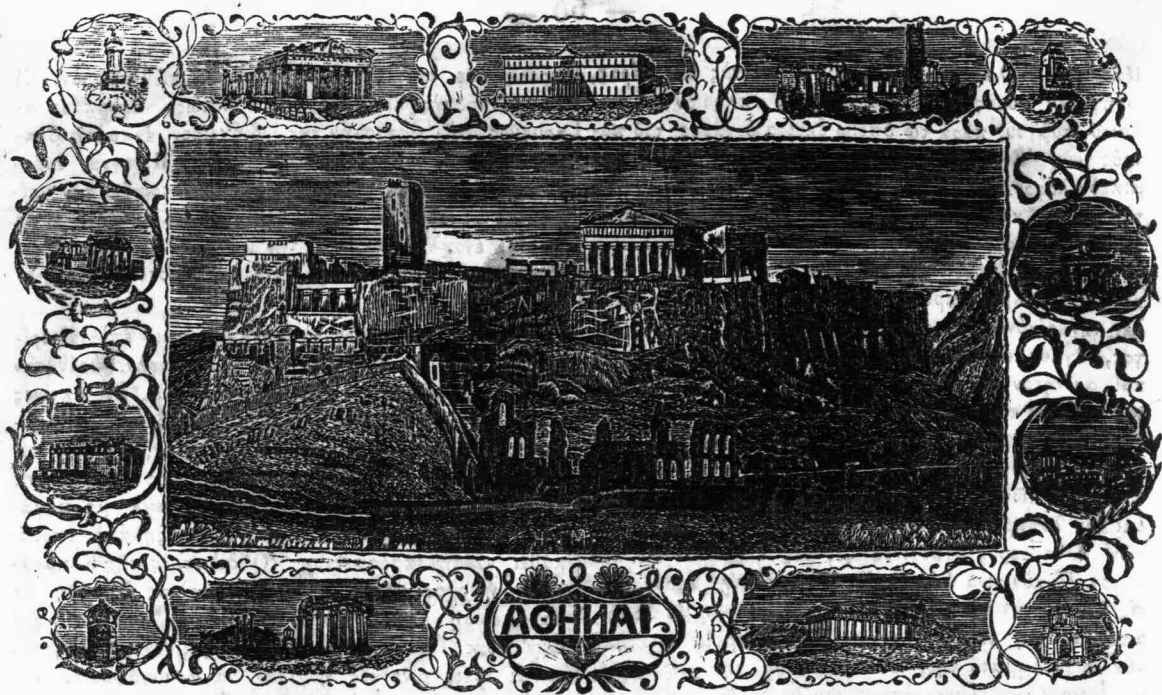

Π Ε Ρ Τ Ε Ρ Η ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

Φυλλάδ. 99.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1854.

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

ΗΘΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Υπό Γ. Γ.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

Υπό Π. Β.

—Ο—

(Συνέχ. ἴδε φυλλάδ. 98.)

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ Ἀρρίγῳ ἐκ τῆς τοῦ περιβολίου θύρας, κεκονιαμένος καὶ ἀσθμαίνων ἐκ τοῦ καμάτου. Ἡ δὲ Μαρία, μόλις ἰδοῦσα αὐτόν, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

—Σὰς φέρω ἐπιστολάς, Κυρία, ἀνεβόησε πλησιαζών. Ἐσπευσα δρομαίως διὰ νὰ προφθάσω. Εἶναι ἀρκούντως παραμυθητικαὶ δι' ὑμᾶς.

—Κάλλιστε Ἀρρίγῳ, εἶπεν ἡ Κλημεντίνα, λαμβάνουσα ἐπιστολὴν ἀρκετὰ ἐκτεταμένην σὰς εὐχαριστώ· ζητήσατε πᾶν ὅ, τι σὰς χρειάζεται διὰ νὰ μείνετε εἰς ἡμᾶς ».

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τοῦ συνταγματάρχου, τοῦ διοι-

κούντος τὸ σύνταγμα. Ἐμπεριεῖχε δὲ τὰς προσαγορεύσεις του καὶ παραμυθητικούς λόγους. Συνελευσάτο διὰ τὸν συναδελφόν του Δινδόν, τὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ σύντροφον, καὶ διὰ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, τὴν καλὴν ἐκείνην φίλην του. Τὴν διεβδαίου περὶ ἐνὸς εἰσοδήματος ἐξ ἑκατὸν πεντήκοντα σκούδων, καὶ τῇ ὑπέσχετο νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν Ἐδμόνδον, καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ προβιβασμοῦ καὶ τῆς τύχης του.

Ἡ Κλημεντίνα ἐνηγκαλίσθη τὰς θυγατέρας τῆς μετὰ δακρύων τρυφερότητος καὶ ἀγάπης, ἐνῶ ὁ καλὸς ἰερεὺς καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ διέτρεχον τὴν ἐπιστολὴν, καὶ συνεμερίζοντο τρόπον τινὰ τῆς χαρᾶς τῆς. Παραμυθητικὴ τις ἐλπίς παρέστη εἰς τὸν νοῦν τῆς καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν Παντοδύναμον, μετὰ τὴν μεγαλητέραν ἐγνωμοσύνην.

Εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Τὸ μόνον ἑλαφρὸν ἄμαξιον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπιφυλάξει ἡ Κλημεντίνα ἐκ τῆς ἀποσκευῆς τοῦ συζύγου τῆς, ἦτο φορτωμένον ὑπὸ κιβωτίων καὶ ἄλλων ἐπιπλῶν· οἱ ἵπποι τῶν γειτόνων ἔπρεπε νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὴν πλησίον πόλιν, ἐνθα ἤδυνάτο νὰ εὗρῃ ταχυδρομικούς ἵππους διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοπορίαν τῆς. Δὲν ἤδυνάτο δὲ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ χωρίον, χωρὶς νὰ λυπηθῇ πικρῶς, διότι ἐκεῖ ἄρινα τὰ λείψανα ἐκείνου, ὅστις κατέστηρεν εὐτυχῇ.

Πάραυτα δὲ λαβοῦσα ἐκ τῶν χειρῶν τὰς θυγατέρας, ὠδήγησεν αὐτὰς εἰς τὸ κοιμητήριον, πλησίον τοῦ παλαιοῦ πύργου, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔκειτο ὁ τάφος τοῦ πατρὸς των. Ἐνταῦθα ἐκάθισαν καὶ αἱ τρεῖς πρὸς τὸν μικρὸν λόφον. Αἱ θυγατέρες τῆς ἐκράτουν συνημμένας τὰς χεῖρας καὶ ὑψωμένας, καὶ, ὥσπερ ἡ μητὴρ, εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Ἡ δὲ Κλημεντίνα ἐστηριγμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν γῆν, ἀνεκάλει τὴν εἰκόνα τοῦ τοσοῦτον προσφιλοῦς, ἐκείνου ὄντος, ἐγκεκλεισμένου ἤδη διαπαντός ὑπὸ τὸ ψυχρὸν καὶ ἀκίνητον μνήμα. Ἐφαντάζετο τὴν ἀγαπῆν του, τὰς ἀρετὰς του, καὶ τὰ δάκρυα κατέβρεον κρουνήδον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Αἱ ἀμυδραὶ ἀκτῖνες τοῦ θύοντος ἡλίου, μυριοτρόπως θλῶμεναι μεταξὺ τῶν κυπαρίσσω, τῶν περικυκλουσῶν τὸν τάφον, ἀντενάκλων ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ ἐκείνου ἀντικειμένου τὸ ἄστατον φῶς των ὁ δροσερὸς ἐσπερινὸς ζέφυρος διήγειρεν εἰς τὸν τάφον γλυκὺν τινὰ ψιθυρισμόν, ὅστις αἰφνης ἐπανάφερεν εἰς ἑαυτὴν τὴν Κλημεντίνα. Αὕτη ἀνηγέρθη μὲ ὀρμήν, ἀπεμακρύνθη ἐκείθεν ταχέως, περιστρέψε σιωπηλὴ κύκλω καὶ δωματὰ τῆς, ἔπειτα δοῦσα τὴν χεῖρας εἰς τὰς θυγατέρας, οἷνες ἀπασπόγγιζον τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπήδησεν ἀρ' ἐνὸς μέρους τοῦ περιβολαίου, ἔνθα ὁ ἐφημέριος καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ τὴν περιέμενον. Μὲ τὴν μεγαλητέραν συγκίνησιν ἠδυνήθη ν' ἀποχαιρέτησιν τὴν ἀξιότιμον ἐκείνην οἰκογένειαν, ἥτις, μετὰ τὴν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀφίξιν τῆς, κατέλαβε θέσιν συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ εἶχε μεταχειρισθῇ δι' αὐτὴν ὅλας τὰς φιλοφρονήσεις.

Αἱ τελευταῖαι ὥραι τῆς νυκτὸς ὑπῆρξαν ἀρκετὰ λυπηραὶ διὰ τὴν εὐαίσθητον καρδίαν τῆς Κλημεντίνης. Ἐρρίφθη μετὰ τῶν θυγατέρων ἐπὶ τινος κλίνης διὰ ν' ἀναπαυθῇ μικρὸν, πλην ἐστάθη ἀδύνατον ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἡ ταραχὴ τῇ ἐπροξένησε ἑλαφρὸν πυρετόν ἢ κεφαλὴ τῆς ἤλγει, ἕνεκα τῶν πολλῶν δακρύων, τὰ ὅποια εἶχε χύσει, καὶ ἡ καρδία τῆς ἐπαλλεν ἱαχυρῶς. Ἡ σελήνη ἤρχισε ν' ἀνυψοῦται ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ὅτε αὕτη, παραιτήσασα τὴν κλίνην τῆς, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ παρατήρησε μετὰ τρυφερότητος τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ διαπαντός, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἔκειντο τὰ λείψανα τοῦ ὄντος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ καρδία τῆς ἦτο διαπαντὸς ἀφωσιωμένη.

Ἐξύπνισεν ἅπαντας εἰς τὰς δύο ὥρας ἀκριβῶς, ἀπεχαιρέτησε μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν τοὺς ἀξιότιμους κατοίκους, καὶ εἰσέβη εἰς τὴν ἄμαξαν.

Τὸ ὄχημα ἔβαινεν ἀργὰ ἐπὶ ἀμυώδους τινὸς καὶ ἀνωμάλου ὁδοῦ· αἱ δύο μικραὶ θυγατέρες τῆς, κεκαλυμμέναι διὰ τοῦ κυανοῦ ἐπενδύτου τοῦ πατρὸς των, ἀπεκοιμήθησαν εἰς τὸ ψύχος τῆς ἐωθινής αὔρας· τὰ δὲ τεινάγματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξύπνουν αὐτὰς τὰς ἐβύθιζον εἰς γλυκύτερον ὕπνον.

Κατὰ μικρὸν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἤρχισε νὰ διαφαίνεται πρὸς ἀνατολάς. Διὰ τὰ τῶν πλαγίων τοῦ ἡλίου ἀκτίνων, τῶν φωτιζουσῶν τοὺς τόπους ἐκείνους, ἀπεκαλύπτοντο ἀλληλοδιαδόχως τ' ἀντικείμενα. καὶ ἐφαίνοντο πανταχόθεν ν' ἀνυψοῦνται τρόπον τινὰ αἱ πόλεις καὶ τὰ δάση, τὰ χωρία καὶ αἱ κοιλάδες, καὶ ν' ἀνεγείωνται ἐκ τῆς σκιάς, ὥστανε ἐκ νέου οἰκοδομοῦμεναι. Ἡ Κλημεντίνα, συνελθοῦσα ἐκ τῆς βαθείας ἐκστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε βυθίσει αὐτὴν ἡ μεγαλοπρεπὴς θέα τῆς φύσεως κατὰ τὴν ἐωθινήν ὠραιότητα,

προσῆλθε τρυφερὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν χωρίων. Ἡ μεγαλοπρεπὴς καλλονὴ τῆς ἀνοίξεως, ἀφαρπάσα ἀκουσίως τὴν προσοχὴν τῆς, διήγειρεν ἐν αὐτῇ βραχεῖαν καὶ ζωηρὰν ἐντύπωσιν χαρᾶς. Ἡ Ἄννα, ἐνδεκαετής μόλις, προσηλωμένη ἐπίσης, ἐσφίγξε τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς, μενούσης ἐν βαθυτάτῃ σιωπῇ. Ἡ δὲ Μαρία, ἐνοχληθεῖσα ἀπὸ τὴν μεγάλην λάμψιν, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἵνα μὴ προσβληθῇ περισσότερον.

Μικρὰ νέφη ἤρχιζον νὰ διασπείρωνται ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ὅτε, μετὰ μικρὰν τινα περιστροφὴν, εὐρέθησαν εἰς τὴν βαθεῖαν καὶ σκοτεινὴν κοιλάδα. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου μυριοτρόπως θλῶμεναι, εἰσέδουν διακεκομμένως πῶς μεταξὺ τῶν πυκνῶν κλώνων, οἱ ὁποῖοι περιεκύκλουν τὴν κοιλάδα. Ἡ ἄμαξα τῆς Κλημεντίνης παρηκολουθεῖτο ὑπ' ἐτέρας, ἥτις ἔτρεχε μὲ μεγάλην ταχύτητα, καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἄμαξηλάτης ἐπροσπάθει νὰ τὴν παραμερίσῃ. Ὁ δὲ καλὸς τῆς Κλημεντίνης ἡνίοχος μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ παραμερίσῃ, καθότι ἡ ὁδὸς ἐκεῖνη ἦτο λίαν στενὴ καὶ ἐλικοειδής. Ἐπειδὴ δὲ αἱ δύο ἄμαξαι συνεκρούσθησαν, καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες ἤρχισαν νὰ κραυγάζουσιν, ἀνθρωπὸς τις λευκὸν ἐπενδύτην φέρων καὶ πῖλον ταξιδιώτου, καταβάς ἐκ τῆς ἐτέρας ἁμάξης διὰ νὰ ἐνθάρρυνῃ αὐτὰς, προέλαβε τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, ἀπευθύνας πρὸς τὴν Κλημεντίνα τὸν συνήθη χαιρετισμόν, χωρὶς νὰ προσποιηθῇ, ὅτι τὴν θεωρεῖ μετὰ προσοχῆς. Οἱ ὁδοιποροὶ ἀφίχθησαν περὶ μεσημέριαν εἰς τὴν πλησίον πόλιν, κατατρυχώμενοι ὑπὸ τοῦ καύσονος, καὶ ἐξησθενημένοι ἐκ τοῦ κόπου.

Ἡ Κλημεντίνα ἐπεμψε πάραυτα εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σταυλὸν διὰ ν' ἀγωγιάσῃ ἵππους· πλην ἦτον ἀδύνατον νὰ τοὺς λάβῃ πρὶν παρῆλθωσι τρεῖς ἡμέραι. Ὁ δὲ ἄμαξηλάτης δὲν ἤθελε νὰ ὁδοιπορήσῃ περισσότερον. Οὐδεμία παράκλησις, οὐδεμία ὑπόσχεσις ἠδυνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ κάμψῃ αὐτόν. Τέλος πάντων συνήντησε, μὴ θέλων ὁμως νὰ προχωρήσῃ πέραν τοῦ πρώτου σταθμοῦ. Μόλις εἶχον διατρέξῃ ἐν μίλιον, ὅτε τὸ ὑπομόχλιον τοῦ τροχοῦ, ἐξησθενημένον ἐκ τῆς προηγούμενης συγκρούσεως ἀναμφιδόλως, διεβράχῃ, καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ σταματήσῃ. Κατέβησαν λοιπὸν ἅπαντες καὶ ἐκάθισαν, ἐνῷ ὅτε Ἄρριγὼ καὶ ὁ ἄμαξηλάτης ἐφρόντιζον νὰ διορθώσωσι τὴν βλάβην. Τὰ δύο κοράσια ἀτάραχα ἤρχισαν νὰ παίξωσι, πηδῶντα τῇ δεκακίτῃ, καὶ νὰ προγεύωνται λιτόν τι πρόγευμα, τὸ ὁποῖον εἶχον λάβει ἀπὸ τὸ κανίστριον, ἐνῷ ἡ Κλημεντίνα ἐφέρετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περίεξ τῆς ἁμάξης, καὶ μετ' ἀγανακτήσεως ἤκουε τὰς εὐφρεῖς δικαιολογήσεις τοῦ ἄμαξηλάτου λέγοντος, ὅτι τὰ βραδύνουσιν ἐτι μᾶλλον.

Τέλος τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν, καὶ ἡ ἄμαξα ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ τρέχῃ, ἐπ' ἐλπίδι νὰ φθάσωσιν, ὅσον τάχιον, εἰς τι χωρίον. Ἐπὶ μίαν ὥραν κατὰ συνέχειαν ἐπροχώρησαν βραδέως, φοδύμενοι πάντοτε νέον τι συμβάν. Ἀλλ' αἰφνης ὁ ἄμαξηλάτης ἐσταμάτησεν ἡ ἄμαξα δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν ὁδοιπορίαν, ἀνευ πολυχρονίου καὶ πολυδαπάνου ἐπισκευῆς. «Θέλω σὰς εἰπεῖ ὁμως τὸ μέσον, εἶπεν ἄμαξοποιὸς τινος ὑπηρέτης ἐλθὼν τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εἰς ταγματάρχης, ἀρχθεὶς χθὲς ἐνταῦθα, ζητεῖ μίαν ἐλαφρὰν ἄμαξαν· πωλήσατε αὐτῷ τὴν ἐδικὴν σας. θέλετε πληρωθῇ βεβαίως παρ' αὐτοῦ καλῶς, καὶ θέ-

λατε ἀποφύγει ἀπάσας τὰς ἀναγκαίας ἐπισκευὰς, χωρίς νὰ προσμεινῇτε πολλὸν καιρὸν ».

— Πολλὸ καλὰ, πλὴν πῶς θέλω ἐξακολουθῆσαι τὴν ὁδοιπορίαν μου ;

— Δύνασθε νὰ λάβητε ἐντεῦθεν ἵππους παρά τινος χωρικοῦ μέχρι τῆς πόλεως· ἐκεῖ θέλετε εὐρεῖ ἐπειτα τοὺς ταχυδρομικοὺς· ὁ δὲ παῖς, ὅστις θέλει σὰς ὁδηγήσει, θέλει μοι ἐπαναφέρει τὴν ἄμαξαν.

Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν συνεφωνήθη οὕτω πως, καὶ ἐγένετο τὸ συμβόλαιον. Ἡ δὲ οἰκογένεια ἀνεχώρησε μετὰ μεσημβρίας, καὶ ἀρίχτη τὴν ἐσπέραν πολλὰ ἀργὰ εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Α . . .

Κατὰ δυστυχίαν ὅμως εἶχον φθάσει αὐθυμερὸν εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην δύο τάγματα· τὸ ξενοδοχεῖον ἦτο πλήρες καὶ ἅπαντα τὰ δωμάτια προκατειλημμένα. Ἐν δὲ μόνον ἔμενον ἐντὸς τῆς οἰκίας, τὸ τῶν προμηθεῶν. Ἡ Κλημεντίνα ἐπροσπάθησε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἐκεῖ μετὰ τῶν δύο θυγατέρων της. Ὅθεν ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τινος στρώματος, τὸ ὁποῖον εἶχε σχηματίσει ἐξ ἀχυροῦ δροσεροῦ. ἐπὶ τοῦ ἐποίου ἤλπιζε ν' ἀναπαυθῇ. Πλὴν ἡ σύγχυσις καὶ ὁ θόρυβος ἐντὸς τῆς οἰκίας, αἱ ἐριδες καὶ αἱ φωναὶ τῶν στρατιωτῶν, ἡ διηνεκής αὐτῶν περιφορὰ, τὰ φῶτα μεταφερόμενα ὁτὲ μὲν ἐν τῇ αὐλῇ, ὁτὲ δὲ εἰς τοὺς σταύλους, δὲν ἄφηναν τὴν Κλημεντίναν νὰ κλείσῃ ποσῶς τοὺς ὀφθαλμούς. Μάτην ἐστράφη καὶ περιστράφη, διότι τσορۇτων νυκτερινῶν ἐχθρῶν συνομιλούντων κατὰ τῆς ἀναπαύσεώς της, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ καθ' ὅλον τοῦ ὕπνου, ὅστις κατέβληδε τοὺς ἐξηκοθενημένους ἐκ τοῦ κόπου ὀφθαλμούς της. Τοῦναντίον δὲ αἱ θυγατέρες της ἐκοιμῶντο βαθὺν καὶ νῆδυμον ὕπνον, τὸν ὁποῖον παρέχει ἡ εὐτυχὴς ἀμεριμονοσύνη.

Δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐσήμαινε τὸ ὠρολόγιον ἅπαντες ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἤρχισαν νὰ κοιμῶνται, ὅτε συγχρόνως ἐν τῷ παρακειμένῳ τῆς Κλημεντίνης θαλάμῳ, μάτην ν' ἀναπαυθῇ προσπαθοῦσης, ἡ κοῦσθησαν φωναί, αἵτινες διήγειρον τὴν προσοχὴν της. Ἠχράσθη καὶ διέκρινε καθαρῶς φωνὴν κλαιούσης γυναικὸς, καὶ ἐτέραν ἀνδρὸς σταθερὰν καὶ ἥσυχον. Ἡ συνομιλία ἦτο δυσδιάκριτος· πλὴν αὕτη προσήλωσε καλῶς τὴν προσοχὴν καὶ ἠχράζετο. Ἡ μία τῶν φωνῶν διεκόπτετο συνεχῶς ὑπὸ λυγμῶν, ὥστε ἡ εὐαίσθητος καρδιά τῆς Κλημεντίνης συνεκινήθη ζωηρῶς. Τέλος πάντων ἀποκαμύσασα νὰ ζητῇ μάτην τὸν ὕπνον, καὶ τεταραγμένη ὑπὸ τοῦ φόβου τοῦ πυρὸς, ἀνηγέρθη καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον διὰ ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον καθαρὸν αἶρα.

Ἡ σελήνη ἔτρεχε βραδέως ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ οὐρανοῦ, ἡ δὲ νύξ ἦτο ὠραία· τὸ πᾶν ἡρέμει, μόνον δὲ τὸ ὑπόκωφον καὶ μονότονον βῆμα τοῦ σκοποῦ ἀντήχει ἐν τῇ νυκτερινῇ σιωπῇ. « Πάτερ, πάτερ, δημιουργέ τῶν πάντων, ἀνέβησε τότε ἡ Κλημεντίνα, ἀνυψοῦσα πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς· προστάτα τῆς ζωῆς μου, σὺ μόνος γινώσκεις τὰς θλίψεις καὶ τὴν δυστυχίαν μου. Ἡ ἀπειρος ἀγαθότης σου δὲν με βασανίζει· δι' ἄλλο, εἰμὶ διὰ νὰ με παρηγορήσῃς μίαν ἡμέραν. Εἰς σὲ ἀφιερωθὲν καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ὑπαρξίν μου ». Μόλις εἶχε παρέλθει ἐν τέταρτον, ἀφότου ἴστατο εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἤκουσε ν' ἀνοίγῃ ἡ θύρα τοῦ παρακειμένου θαλάμου, ἀμέσως δ' ὕστερον καὶ ἡ τῆς οἰκίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξῆλθεν ὑψηλὴ καὶ ὠραία γυνὴ λευκὰ ἐνδεδυμένη. Ὁ ἐπικαλύπτων τὴν κεφαλὴν ἐάνδρ (velo) κατήρ-

χετο ὀπισθὲν της. Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν της, ἦτον ὠραία, ὠχρὰ καὶ θεληξικάρδιος.

Ἐκράτει χειρόμακτρον εἰς τὰς συνημμένας χεῖρας, τὰς ὁποίας ἀνύψωνε, καὶ ἐφαίετο ὥσαντι θεομένη τινος, τὸν ὁποῖον εἶχε συναντήσῃ εἰς τὴν θύραν. Ἐφόρει λευκὰ ἱμάτια· ὁ δὲ χαρακτήρ της δὲν ἦτο ἄγνωστος τῇ Κλημεντίνῃ. δὲν ἤδυνάτο ὅμως νὰ ἐνθυμηθῇ, ποῦ εἶχεν ἰδεῖ αὐτήν.

— Διαπαντός ! διαπαντός νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ ! ἀνέβησεν ἡ ὠραία ἐκείνη γυνὴ· δυστυχὴς ! ἄφες με νὰ ἐκθράσω τὰ τρυφερά τῆς καρδίας μου αἰσθήματα ». Καὶ τὰ δάκρυά της κατέπνιγον τὴν φωνήν της.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ἐκείνος μὲ τόνον σταθερὸν, γνωρίζετε τὴν καρδίαν μου. Πρὸ πολλοῦ δὲ σὰς εἶναι γνωστὸς καὶ ὁ χαρακτήρ μου. Ἐστὲ βεβαία, ὅτι δὲν θέλω σὰς λησμονήσῃ ποτέ, καὶ ὅτι πάντοτε θέλω ποθεῖν νὰ σὰς μεταιδῶ. Ἐὰν δὲ δὲν δυνηθῇ νὰ ἦσθε ἐκεῖ εὐτυχῆς, ὅσον ἐγὼ ἐγκαρδίως εὐχομα, ἐπιστρέψατε παρ' ἐμοί, μὲ πλήρη πεποίθησιν, ἀλλ' ἐγὼ τὸ νὰ σὰς ἰδῶ πάλιν εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον.

— Τοῦλάχιστον συγγνώμην· σὰς ζητῶ συγγνώμην ! ἀνεβόα ἐκείνη.

— Σὰς συγχωρῶ, καὶ ἐξ ὅλης καρδίας, ἀπεκρίθη ἐκείνος μὲ τεθλιμμένην φωνήν. Ἀμέσως ἀναχωρήσατε, πρέπει νὰ τὸν προσφάσετε. Δὲν φοβοῦμαι δι' ἐμαυτὸν, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς μόνον.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογίῃ ! εἶπεν ἐναγκαλιζομένη αὐτόν. Τὴν ἐνηγκαλισθὲν δὲ καὶ ἐκείνος, καὶ ἀπεσπάρθη ἀμέσως ἀπ' αὐτῆς, ἐπιστρέψας ταχέως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Αὕτη δ' ἔμεινε ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἀκίνητος καὶ ἀπολεθιωμένη μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἑρπυδῶς καὶ ἀτενεῖς, ἔπειτα χαμυλιώσασα τὸν ἐάνόν της ἀνεχώρησε βραδέως. Οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ βήματά της ἠκούοντο ἐν τῇ νυκτερινῇ σιωπῇ, μέχρις οὗ ἐγένιν ἀφανῆς, εἰσαλθούσα εἰς τι παλάτιον, ὅπερ ἔκειτο ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης.

Ἡ Κλημεντίνα ἦτο περίλυπος· ἡ καρδιά της πάντοτε συμπαθητικῇ πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἐπαλλεν ἰσχυρῶς. Δὲν ἤδυνάτο νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον λυπήσαντα τὴν γυναῖκα μὲ τοσαύτην σκληρότητα. Τοιαῦτα διαλογιζομένη, σχεδὸν ἐπάγασεν ἀπὸ τὸ πρῶτόν της ψυχῶς. Ὁ σκοπὸς ἐσάλπισε τὸ ἐωθινόν. Αὕτη δὲ ἀνεπαύθη μίαν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, καὶ ἤρχισε νὰ κοιμᾶται, διὲ ὁ Ἀρρίγιω εἰσῆλθε νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτήν, ὅτι ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὰ πάντα θέλουν εἶσθαι ἔτοιμα διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Αὕτη δὲ ὠφελήθη ἐκ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ ἐπιμελής οὗτος ὑπηρέτης μετέφερε τὰ πράγματα εἰς τὴν ἄμαξαν, νὰ προσέσῃ μίαν λῆξιν ἀκόμῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχε γράψῃ ἀφ' ἐσπέρας πρὸς τὸν σεβάσμιον ἱερέα, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ χωρικός ἀγωγιάτης ὤφειλε νὰ κομίσῃ. Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ προσέβαλε τὰς αἰσθήσεις της, ἐνῶ ἐπέβαινε ἐπὶ τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης, ἦν ὁ τὸν λευκὸν ἐπενδύτην φέρων ἄνθρωπος, ὅστις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παρελθούσης νυκτὸς, εἶχεν ἀποσχολήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῆς· ὅταν δὲ παρετήρησεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ πρόσωπόν του, ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἦτον αὐτὸς ἐκείνος, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε συναντηθῇ ἤδη ἐν τῇ κοιλάδι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ὁδοιπορίας, καὶ ὅστις τὴν παρετήρει μετὰ προσοχῆς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνου τοῦ μικροῦ συμβάντος. Οὗτος ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν ἄμαξαν, διέθεσε μετὰ προσοχῆς τὴν θέσιν της, ἔβαλε

τὰς θυγατέρας τῆς πλησίον ἀλλήλαις ἐνώπιόν τῆς, καὶ ἐκάθισεν ὁ ἴδιος πλησίον τῆς Ἀννης. Παραυτοῦς δὲ τοῦ ἀμαξηλάτου σκλίσαντος, ἡ ἄμαξα ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ τραχέος ἐδάφους.

Συμπεπικνωμένοι οὕτω πως οἱ ὁδοιπόροι ἅπαντες ἤρχισαν νὰ ὁδοπορῶσιν ἐν βαρυτάτῃ σιωπῇ. Ἡ Κλημεντίνη παρητρεῖται, ὅτι ὁ ὁδοιπόρος ἦν σύννευς καὶ εἶχε τὸ βλέμμα τεθολωμένον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξωδηκτάς. Τοῦτο δὲ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν σκληρὰν ἰδέαν, τὴν ἐποίαν εἶχε σχηματίσει περὶ αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἀπεχωρίζετο τὴν ὥραιαν ἐκείνην γυναῖκα. Ἡ σιωπὴ ἰσως ἤθελε διαρκέσει πολὺ περισσότερον, ἐὰν ἡ Μαρία δὲν ἐπεφορτίζετο ἀπροσέκτως νὰ διατηρήσῃ ἅπασαν τὴν συνοδίαν ἐξυπνον. Αὕτη ἐστημίου, ἐφιλονεῖκε, ἐζήτηε λόγον μυριῶν πραγμάτων. Ὁ ξένος προσεῖχεν ἐν τῇ βαθεῖᾳ αὐτοῦ ἐκστάσει, διὰ ν' ἀπαντᾷ εἰς τὸ ἀξιέραστον ἐκεῖνο κοράσιον μετ' ἀγαθότητος τόσον συμπαθητικῆς καὶ χάριτος τελείας, ὥστε ἡ Κλημεντίνη δὲν ἤδυνθη νὰ μὴ γνητευθῇ καὶ συγκινήθῃ διὰ τὴν τοσούτην ἀγαθότητα καὶ εὐπροσηγορίαν.

Ἡ ἀγρία φύσις τῶν τόπων, ἡ ἀγροῖκος θέα, ἡ πετρώδης καὶ ἀνώμαλος ὁδὸς οὐδὲν παρείχον τοῖς ὁδοιπόροις ἀντικείμενον λόγου ἄξιον. Ὁ τρόπος δὲ τῆς συναντήσεώς των παρέσχεν αὐτοῖς ἀφορμὴν συνδιαλέξεως, ὥστε ἐσχηματισθῇ ἀνεπαισθήτως πως μεταξὺ των συναναστροφή κατ' ἀρχὰς ἀσήμεντος. Ὁ ξένος ἐνθυμήθη, ὅτι εἶχε συναπαντήσῃ τὴν Κλημεντίνην μετὰ τῶν θυγατέρων τῆς εἰς τὴν κοιλάδα· ὠμίλησαν περὶ τοῦ συμβεβηκότος ἐκείνου, περὶ τοῦ ἐν τῷ ἐξονδοχείῳ θορύβου, περὶ τῆς ὁδοπορίας, τῆς νυκτὸς, τῆς ἡμέρας, καὶ ἐν τέλει διὰ τῶν ψελισμάτων τῆς ἡ Μαρίας διηγηθῇ ἅπαντα τὰ δυστυχήματα τῆς οἰκογενείας, ἡ μᾶλλον κατέδειξεν αὐτὰ εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ ξένος ἤκουε προσέχων μὲ ἰδιαίτερόν τι συμφέρον, οἱ δὲ ὕργοι ὀφθαλμοὶ του καὶ οἱ βαθεῖς ἀναστεναγμοὶ διεβεβαίων ἡ τὴν εὐεσθησίαν του, ἡ τὰ δυστυχήματά του.

— Αἰσθανομαι καὶ συμμερίζομαι, Κυρίε, τὰς θλίψεις σας, ἀπεκριθὲ τέλος πάντων. Πλὴν πιστεύσατέ μοι, τοῖσι νὰ σὰς τὸ διαβεβαιώσω, ὑπάρχουσι καὶ θλίψεις κατὰ πολὺ διαφέρουσιν, αἵτινες δὲν εἶναι ὀλιγωτέρας συμπαθείας ἁπλῆς ἐκείνων, τὰς ἐποίας ὑμεῖς ὑπεφέρατε.

Οἱ ὁδοιπόροι διεκόπησαν ὑπὸ τινος ζωηρᾶς συνδιαλέξεως, γενομένης μεταξὺ τῶν κατεχόντων τὰς ὀπιόβους θέσεις.

— Τίς εἶ; πόθεν ἔρχεσαι; ποῦ ὑπάγεις; ἔλεγε παχυσώματός τις ἀνὴρ, ὅστις ἦτον ἐνδεσμένος κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον, καὶ ὑπὸ τὰς βαθεῖς καὶ μελανὰς ἄφρονος τοῦ ὁποίου ἐσπινθηροβόλουν δύο μικροὶ καὶ γλαυκῶποι ὀφθαλμοί, ἐμπλεοὶ δόλου καὶ κακίας. Πόθεν ἔρχεσαι; ἐπανελάμβανεν ἐκεῖνος πρὸς τινὰ ὥραιον νέον παρακαυθήμενον, καὶ ἐφαίνετο νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν μὲ ὄμμα δόλιον καὶ βλοσυρὸν. Κατ' ἀρχὰς ὁ νέος ἀπήντησε μετὰ δειλίας καὶ μεγάλης προφυλάξεως. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐρωτήσεις ἐπαναλαμβάναντο βραχδαίαι, ὁ νέος ὠμίλησεν μὲ μεγαλῆτερον θάρρος. Ἐπείστρεφεν ἐκ τῆς οἰκίας του, ἐνθα εἶχεν ὑπάγει νὰ εὕρῃ τοὺς συγγενεῖς του, διεβύνατο δὲ πρὸς τὸν Κύριόν του, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὤφειλε νὰ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ ἐν ἔτος ἀκόμῃ. Τοῦτο δὲ παρελθόντος, διελογίζετο νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τινὰ ἐμπορικὴν οἰκίαν μεγαλητέραν.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνεφάνη μακρόθεν μικρά

τις πόλεις. Ὁ δὲ ἀμαξηλάτης ἐσπευσε ὅπως φθάσῃ ἐκεῖ ταχέως. Μόλις δὲ ἀφίχθησαν εἰς τὴν πόλιν, ἥτις ἐφρουρεῖτο ὑπ' ἐνὸς σώματος πρωσικοῦ ἱππικοῦ, καὶ εὐθὺς ἀξίωματικός τις, ὅστις εἶχε προβῇ διὰ νὰ λάβῃ τὰ δνόματα τῶν ἐπιβατῶν, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸν ξένον καὶ ἀνέκραξεν. « Ὑμεῖς, Κύριε! νὰ ὑμεῖς εἰσθε ἐκ τῶν φυλακισμένων » καταβῆτε καὶ ἀκολουθεῖτε με εἰς τὸ ἀρχηγεῖον. »

— Ἐγὼ νὰ σὰς ἀκολουθήσω, εἶπεν ὁ ξένος, εἴν' ἀδύνατον. Τί κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν; Καὶ ὅμως, ἐὰν θέλετε νὰ μὲ συνοδεύετε μέχρι τοῦ ταχυδρομείου, θέλω σὰς ἀκολουθήσει, ἐνταῦθα ὅμως δὲν θέλω καταβῇ βεβαίως.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ ἀξίωματικός· μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι οὕτω πως θέλετε δυνήθῃ νὰ μ' ἀπατήσητε.

— Μένετε ἡσυχος. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχει ἐνταῦθα παρηνόησις, πᾶσα συνέπεια θέλει εἶσθαι ὑπ' εὐθύνης σας. Συγχρόνως δὲ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου τὸ γραμματοφυλάκιόν του, ἐσημείωσε τὸ μέρος τῆς κατοικίας του καὶ ἐγχερίρουν τὴν σημείωσιν εἰς τὸν νέον, τῷ εἶπε γαλλιστί. — Ἰδοὺ ἐσώθης τῶν ἐνεδρῶν, τὰς ὁποίας ἐπροσπάθουν νὰ σοὶ στήσωσιν, ἐξακολουθεῖ ἡσυχῶς τὸν δρόμον σου, ἐξέτασον περὶ τῆς οἰκίας ταύτης, καὶ ἐσο βέβαιος παρὶ τῆς πρὸς σὲ εὐνοίας μου. Στραφεὶς ἔπειτα πρὸς τὴν Κλημεντίναν, κατέδειξε τὴν δυσἀρέσκειαν του, διότι ἄφινεν αὐτὴν, καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θέλει τὴν ἐπανιδεῖ ὅσον οὕτω.

Οἱ ὁδοιπόροι ἔφθασαν εἰς τὸν πρῶτον ταχυδρομικὸν σταθμόν, διηγούμενοι ὅλον ἐν τὰ περὶ τοῦ συμβεβηκότος. Οἱ μὲν ἔμειναν ἔκθαμβοι, οἱ δὲ περίεργοι, ἡ δὲ Κλημεντίνη εὐρίσκατο εἰς εἰδός τι σιωπηλῆς λύπης.

— Ἄ! εἶναι τίμιος ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ τὸν κυανοῦν ἐπενδύτην φέρων, ὥσπερ ἤθελε νὰ πείσῃ αὐτοῦς, ὅτι μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Δὲν θέλουσι τὸν κακοποιήσῃ, ἐπρόσθεσεν, ἐγὼ σὰς τὸ ἐγ-γυμῶμαι.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου ἀπεκάλυψεν εἰς τὴν συνοδίαν, ὅτι, ἐπειδὴ εἶχον φθάσει τὰ χαρακτηριστικὰ ἐμπιστευμένου τινὸς αὐστριακοῦ, ἐξεδόθη διαταγὴ ἵνα ἐξετάζῃ ἀκριβῶς ὅλα τὰ μέρη τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν. Ἰουδαῖος δὲ τις, ὅστις ἦτον εἰς ἐκείνην τὴν ἀμαξάν, εἶχε κεινοποιήσῃ, ὅτι, ὁ τὸν λευκὸν ἐπενδύτην φέρων ἄνθρωπος, τῷ ἐφάνη κατάσκοπος ἐπίσημος.

Τοῦνκτίον δὲ ὁ νέος ἐβεβαίω, ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἤδυνάτο νὰ ἦναι, εἴμῃ ὁ τιμωτέρος καὶ πιστότερος ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἔδειξε πρὸς αὐτὸν μεγίστην εὐεργεσίαν, καὶ ἐδείχθη ὁ πρωστάτης ἀγγελὸς του κατὰ τῆς μοχθηρίας καὶ πονηρίας τῶν ἄλλων.

Μόλις εἶχον παρῆλθαι δύο ὥραι ἀπὸ τῆς κρατήσεως τοῦ ξένου, ὅτε οὗτος ἐπέστρεψε μὲ ἡσυχον ὄμμα καὶ ἱλαρὰν φυσιογνωμίαν. Ἀποῦ δὲ ἐχαίρειν ἅπαντας, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Κλημεντίναν. « Βλέπετε, Κυρίε, εἰμαι ἐλεύθερος, εἶπε, μὲ τρόπον πολὺ εὐθυμον· θέλω λάβει τὴν τιμὴν νὰ σὰς συνοδεύω ἀκόμῃ μέχρι τοῦ πρώτου σταθμοῦ » Μόλις εἶχον παύσει οἱ ἀντιταρῆται τῶν τε συνοδοιπόρων καὶ τοῦ νέου, ὅτε ἀξίωματικός τις, εἰσελθὼν δρομαῖος εἰς τὸ δωμάτιον, παρετήρησεν ἅπαντας τοὺς ἐκεῖσε εὐρισκόμενους, καὶ, ἀποῦ ἀνεγνώρισεν τὸν ξένον, ἐβρίβη πάραυτα εἰς τὰς ἀγκάλας του. « Πῶς! ὑμεῖς ἐνταῦθα; » εἶπεν ὁ νέος. « Ἄ, Κύριε!... » — « Σιωπῇ, » εἶπεν ὁ τὸν λευκὸν ἐπενδύτην φέρων· γνωρίζομεθα καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. — « Καὶ ταξιδεύετε οὕτω μόνος καὶ μὲ ταχυδρομικὴν

ἄμαξαν ; » — « Οἱ ὑπηρέται μου καὶ εἰ ἵπποι μὲ περιμένουσιν εἰς Σ . . . » Συγχρόνως δ' ἐκάθισαν πλησίον εἰς ἓν παράθυρον, καὶ συνωμίλουν μὲ μεγάλην εὐ-
 λικρίνειαν.

Ὁ Ξενοδόχος ἐκοινοποίησεν εἰς τὴν ὁμήγυριν, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος ἦτον ὁ συνταγματάρχης Κ. . .
 πρὸ τινων ἡμερῶν ἀφίχθεις ἐκεῖσε ἐκ τῆς Σαξονίας, μὲ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ στρατοῦ. Εὐχαριστήθη, ὅταν ἶδε τ' ὄνομα τοῦ ξένου εἰς τὴν σημείωσιν. Οὗτος εἶναι βεβηλὸς μᾶλλον παρ' ὅσον φαίνεται ὑψηλοτέρως πε-
 ριωπῆς.

Ἡ δὲ Κλημεντίνα εἶχε πάντοτε προσηλωμένα τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν ξένον. Ἡ σκηνὴ τῆς νυκτός, ἡ τῆς ἀμάξης κατεῖχον αὐτὴν εἰς ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καταγωγῆς του. Ἀρ' εἰτέρου ὁ εὐγενὴς τρόπος καὶ ἡ συμπεριφορὰ του, ἐνέφαινον διακεκριμένην ἀγωγὴν καὶ μεγίστην τοῦ κόσμου πεί-
 ραν. Μεγαλοπρέπειά τις θελτικὰ διόρις ἀπεδεικνύετο ἐξ ὅλων τῶν τρόπων του, καὶ ἐφαίνετο νὰ ἐπαρκῇ εἰς αὐτὴν, ὕψος μεγαλείου διέκρινον αὐτὸν καὶ ἄκοντα, διεδήλουν τὸν βαθμὸν αὐτοῦ, προσπαθοῦντος παντοιο-
 τρόπως νὰ τὸν κρύψῃ. Ἡ ἐκφρασίς τῶν χαρακτήρων του ἐνέπνεε τὴν ἐμπιστοσύνην, ἡ ὥραιότης τῆς φυσιο-
 γνομίας του ἦτο θελτικωτάτη, ἡ ἀγαθότης, ἡ συμ-
 πάθεια, ἡ τρυφερά πρὸς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων εὐ-
 αίσθησις, ἐνέφαινον ἀγαθωτάτην ψυχὴν καὶ τρυφερω-
 τάτην καὶ ἀξίεραστον καρδίαν. Καθ' ὅλον τὸ ἐπίλοι-
 πον τῆς ὁδοπορίας ὁ νέος δὲν ἔπαυε νὰ ἐξυμνῇ τὸν εὐεργέτην του, ὅστις ἀπέφυγε πᾶν ἐγκώμιον, καὶ δὲν ἀπεδέχετο, εἰμὴ τὴν καθαρὰν εὐχαρίστησιν, τοῦ ὅτι ἠδυνήθη νὰ σώσῃ τὴν νεανικὴν ἀπειρίαν ἐκ τῶν πα-
 γίδων, τὰς ὁποίας ἡ μοχθηρία τῇ εἶχε στήσει.

Ἐπομένως ἠρώτησε τὴν Κλημεντίνα, ποῖος ἦτον ὁ τόπος, ἐνθα προϋτίθετο ν' ἀποκατασταθῇ. Τούτου δὲ δήλου γενομένου, ἀπεδοκίμασε τὴν ἐκλογὴν της, ἃν καὶ ἦτο καὶ αὐτὸς Σάξων, καὶ σχεδὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου· τῇ ὑπέδειξε διαφόρους ἄλλους τόπους, οἵτινες ἐφαίνοντο συμπεριότεροι. Πλὴν ἡ Κλημεντίνα ἔμενε σταθερὰ εἰς τὴν πρόθεσιν της· ἀνιστάναζε διὰ τὴν πα-
 τριδα της, καὶ ἤλπιζεν ἐν αὐτῇ νὰ γευθῇ κάλλιον, ἢ ἀλλαχοῦ τῶν ἡσυχῶν ἡδονῶν τῆς φύσεως.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, θέλω προσ-
 παθῆσαι νὰ λησμονήσω μίαν ἡμέραν τὰ βάσανά μου, χαίρων τὰ ἀγαθὰ τῆς φύσεως· νὰ ζῶ μεμονωμένος καὶ ἄσχημος, ἰδοὺ ὁ σκοπός μου. Πλὴν ὑμεῖς ὀρεῖσθε νὰ ζητήτε διὰ τὰς θυγατέρας σας, Κυρία· θέλει εἰσθαι ἀρκετὰ ὠφέλιμον εἰς αὐτάς νὰ γνωρίζωσιν ἐκ τοῦ σύ-
 νειγρυν τὸν κόσμον, ἐν ᾧ ὀρεῖσθαι νὰ ζήσωσιν.

— Αἱ σκέψεις σας αὗται ἐν μέρει εἰσὶν ὀρθαί, εἶ-
 πεν ἡ Κλημεντίνα. Πλὴν θέλω νὰ ἐπιμείνω εἰς τὸ ἀ-
 σφαλέςτερον. Νομίζω, ὅτι τὸ ἀσφαλέστερον ἦθελεν εἶ-
 σθαι νὰ μεταβάλω τὸν χαρακτῆρα, καὶ διὰ τοῦτο θέλω ν' ἀπομακρύνω τὰ τέκνα μου ἐκ τῆς ἀπάτης.

— Ἐ Κυρία ! αἱ γυναῖκες ἀπατῶνται ἀρ' ἐαυτῶν. Τὸ πρόσωπόν του ἔγινε πυρὸν, ἡ δ' ἀσυνήθης τάσις τῶν μυῶν του ἐξέφραζε τὴν σφοδρότητα τῶν ἐσωτερι-
 κῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα τὸν ἐτάραττον. Ἄ Κυρία ! προσέθηκεν ἔπειτα, ὑπάρχει ἐτι καὶ ἐν ἐμοὶ αὐτῷ

τοιοῦτον φρικτὸν παραδειγμα. Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς τὸ ἐκμυστηρεύθῃ, θέλετε ἰδεῖ πόσον ὑποφέρω, καὶ θέλετε κατανοῆσαι, ὅτι τὸ εἶδος τῆς ἀνατροφῆς ὑμῶν ἔχει πολλοὺς σκοπέλους, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ ἀξίεραστα ταῦτα κοράσια ἠδύναντο νὰ ὑπεπέσωσιν.

Οὕτω δὲ πῶς ἔφθασαν εἰς Μ. . . ἐνθα ἦτον ὁ τε-
 λευταῖος σταθμός, ἐν ᾧ ὤρμιον νὰ μείνωσι ὁμοῦ. Ὁ ξένος διέταξε λιτόν τι πρόγευμα δι' ἅπασαν τὴν συνοδίαν. Μόλις δὲ εἶχε τελειώσῃ, ὅτε ὑπηρετὴς τις, εἰσελθὼν ἐν τῷ θαλάμῳ ἐμπλεως χαρᾶς διὰ νὰ ἰδῇ τὸν ἀξιοτίμον κύριόν του, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ἡ ἄ-
 μαξα τοῦ Βαρώνου τοῦ Σ. . . περιέμενεν αὐτὸν διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς τὴν πύργον του. Ὁ ἄγνωστος ἀπεχαιρέτησε τὴν Κλημεντίνα μὲ τὸν φιλικώτερον τρόπον, τὸν ὁποῖον ἡ νέασχέσις τῶν ἐφαίνετο νὰ ἐπιτρέπῃ. Εἶχε δεῖξει πάντοτε προτί-
 μησιν τινὰ πρὸς τὴν Ἄνναν, τῆς ὁποίας ἐχάρισε μι-
 κρόν τι μελανοδοχεῖον, κομψότατα κατεσκευασμέ-
 νον. Προσέφερε τῇ Μαρίᾳ ἑτέρον τι παίγνιον, ἐξέ-
 φρασε πρὸς ἐκάστην τὴν εὐαρέσκειάν του, καὶ, ἀφίγων τὴν Κλημεντίνα, ἐξέφρασεν αὐτῇ τὴν μεγαλητέραν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἐπανιδῇ τάχιον εἰς τὸ Βερο-
 λῖον.

Ὅσῳ ξένος καὶ ἂν ἐφάνη αὐτῇ ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος κατὰ τὸ ἐξωτερικόν του, ὅσῳ ἀβάσιμει καὶ ἂν ὑπῆρξαν αἱ περὶ αὐτοῦ σκέψεις, ἐνόμισε μολοντοῦτο, ὅτι ἐστερήθη ἓνα φίλον· καὶ μολονότι αἱ σχέσεις τοῦ ταξιδιῶν δύ-
 νανται νὰ ᾖναι ἐν γένει τόσον εὐκολοί, ὅσον πρόσκαι-
 ροί, μολονότι ἡ σχέσις αὕτη δὲν εἶχεν ὑπὸ τὸ φαινό-
 μενον τίποτε σταθερὸν, μολοντοῦτο ἡ Κλημεντίνα ἐνόμιε, ὅτι αὕτη ἠδύνατο νὰ γενῇ προσφιλεῖς αὐτῇ, ὥστε σύμπασα ἡ οἰκογένεια ἡσθάνθη μέγα κενὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Ὁ δὲ νέος ὠμίλει περὶ αὐτοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ὥς περὶ προστατοῦ ἀγγέλου.

Τέλος πάντων τὸ τέρας τῆς ὁδοπορίας ἤγγικε, καὶ πάραυτα ἀνεφάνη μακρόθεν τὸ Βερολῖον. Ὁ δὴ ὤν ἥλιος ἔρριπτεν ἀμυδρὸν φῶς ἐπὶ τῶν ἡσυχῶν κυμάτων τῆς Σπρέας, τὰ χωρία καὶ αἱ καλύβαι διεκρίνοντο εἰ-
 σέτι μακρόθεν μεταξύ τοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον ἤρχιζε νὰ διαχέσται. Ἡ ὥραιότης τοῦ ἑαρος ἐθελεγεν εἰσέτι τὴν ζωὴν, μολονότι τὰ νέφη ἐπεσκέαζον κατὰ μικρὸν τ' ἀντικείμενα, Οἱ ὁδοιπόροι ὠφελήθησαν ἐκ τῶν τε-
 λευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἵνα διανύσωσι τὴν ὁδοι-
 πορίαν των. Ἀφίχθησαν τέλος εἰς τὴν πρωτεύουσάν, εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐνθα ἡ Κλημεντίνα εἰδύσε τό-
 σον εὐτυχίας, καὶ ὅπου δὲν ἠδυνήθη νὰ πλησιασῇ χω-
 ρίς νὰ δοκιμάσῃ αἰσθημα ἀπατηλῆς χαρᾶς.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐκτείνει τὸν σκοτεινὸν πέπλον της, ἀστέρεις τινὲς ἤρχιζον ν' ἀναφαίνωνται τῇ δεκάκεισε ἐπὶ τοῦ στερεώματος τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τῆς λάμψεως τῶν ὁποίων ἡ Κλημεντίνα ὠδηγήθη εἰς τὴν παλαιὰν κατοικίαν της· ἀπαταί αἱ θλίψεις τῆς διηγέρθησαν τότε μὲ μεγίστην ἰσχύιν. Μυρίαί φροντίδες ἀλλαχοῦ ἠδύ-
 νηθησαν νὰ τὴν ἀποτρέψωσιν, ἐνταῦθα ὅμως τεύναν-
 ναντίον τὰ πάντα τὴν ἐρεθίζον. Ἀνεύρισκε πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἀποκινήσει μετὰ τοῦ συζύγου της, πᾶν ὅ,τι ἐχάρη μετ' αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, δι' οὐδενὸς εὐαισθητοῦ ἀντικειμένου. Τὰ

παράπονα τῶν κορασίων, ἡ παραμυθία τῆς καλῆς νεάνιδος, ἥτις δὲν εἶχεν ἀφήσει αὐτὴν ἐκ νεαρᾶς ηλικίας, πάντα ταῦτα ἐπηύξανον τὴν στενοχωρίαν της.

Ἡ συνάντησις τῶν παλαιῶν γνωρίμων της ἐγένετο ἐπίσης δι' αὐτὴν αἰτία νέας ταραχῆς καὶ συγχίσεως. Τὰ βλέμματα πολυπαθῶν ὀφθαλμῶν, ἡ γλυκεῖα συμπάθεια, ἐκφραζομένη μετὰ δακρύων, ἤνοιγον ἐκ νέου ἀπάσας τὰς πληγὰς τῆς καρδίας της. Ἐπεθύμει βαθείως νὰ κρυφθῇ, νὰ υπομείνῃ μόνη τὴν πικρίαν, τὴν ὁποίαν οὐχ ἤτιον ἔκρινεν ἀξίαν νὰ τὴν συμμερισθῶσι πάραυτα, ἅμα ἤθελον τὴν μάθει.

Ὁ πρεσβύτερος τῶν τέκνων της, ὁ σύμβουλος Βρέμερ, ὅστις ἐπηγγρῦνε μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας διὰ τὸ συμφέρον της, ἦν ὁ μόνος, ὅστις ἐπεδοκίμασε τὸν σκοπὸν τῆς Κλημεντίας, τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ δηλ. εἰς τὴν Σαξωνίαν. Ἐγραψε πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ὅστις ἦτον ἀποκαταστημένος εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τοῦ Ν. . . . καὶ τῆς ὁποίας μάλιστα ἦτο δῆμαρχος, ἐπιφορτίζων αὐτὸν νὰ ἐνοικιάσῃ διὰ τὴν Κλημεντίαν μικρὰν τινα οἰκίαν, ἣν καὶ εὑρεν εἰς τὸ προάστειον. Ὁλίγα τινὰ δωμάτια, μικρὰ τις αὐλὴ μὲ μικρὸν κήπον, ἦσαν πᾶν ὅ,τι ἡ χήρα ἀπῆτει. Αὕτη εὐχαριστήθη διὰ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἐκλογὴν. Ἀπηλλοτριώσε πᾶν ὅ,τι εἶχε μείνει ἐκ τῆς προτέρας περιουσίας, καὶ διετήρησε τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, ἵνα εὐτρεπίσῃ τὴν νέαν κατοικίαν της διὰ τῆς ἀπλῆς καὶ καταλλήλου ἐκείνης καθαριότητος, ἥτις τοσοῦτον οὐσιωδῶς συντελεῖ εἰς τὸ εὖ εἶναι. Εἶχεν ἀρκετὸν εἰσόδημα διὰ νὰ ζήσῃ μετὰ τῶν θυγατέρων της, μ' ἐντιμὸν λιτότητα. Πλὴν ὁ Ἐδμόνδος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο μῆτε νὰ συνδράμῃ, μῆτε νὰ ἐγκαταλείψῃ· πλὴν ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων της, αἱ ἐνδεχόμεναι ἀσθένειαι, ἡ αἱ δυστυχίαι, ἦσαν τοσαῦτα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον εἰσφύρει εἰς τὸν κύκλον τῆς οἰκονομίας. Πῶς νὰ ἐνθυμηθῇ δλα ταῦτα; Καὶ ὅμως ἤλπιζε, εἰσέτι εὐνοϊκὴν τινα ἀπάντησιν παρὰ τοῦ θεοῦ της. Οὗτος ἦτο πλούσιος καὶ ἄγαμος. Ἡ Κλημεντία εἶχεν ἐκφράσει πάντοτε τὴν μεγίστην ἐπιθυμίαν της τοῦ νὰ προσέλθῃ παρ' αὐτῶ· εἶχε συστήσει τὸν υἱὸν της μὲ τρυφερότητα, ἐξ ἧς ὥρπειλε νὰ συγκινήθῃ. Πλὴν ἡ ἀγαθὴ Κλημεντία ἐλησημόνησεν, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος ἦτον ἐγωϊστὴς καὶ σκληρὸς, ἠγνόει, ὅτι τὸ εὐτυχὲς ἄστρον της ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ σκότει. Δὲν ἐφάνταζετο, ἕνεκα τῆς ἀγνόητος τῆς καρδίας της, ὅτι ἡ κακὴ τύχη ἠδύνατο νὰ ἀμαυρώσῃ, ἢ νὰ ἐλαττώσῃ τὰ καλὰ προτερήματα, θαυμάζομενα ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, οὔτε ὅτι ἡ λάμψις τῶν ὑπέκειτο εἰς τὴν ἐπιβρόχην τῶν περιστάσεων. Πλὴν ὁ κόσμος προσηλοῦται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν λάμψιν, καὶ βλέπει διὰ τινος ἀπατηλοῦ πρίσματος τὰς ιδιότητας τῶν εὐνοουμένων παρὰ τῆς τύχης. Τὸ αἶσθημα τοῦτο γεννᾶται ἀπὸ τὴν φυσικὴν διάθεσιν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν νὰ θεωρῶμεν μὲ καλὸν ὄμμα τὰ πλούτη καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἅτινα παρέχουσιν ὑμῖν τὴν ἰδέαν τοῦ εὖ εἶναι, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν. Πλὴν πίπτει ἀπὸ τὸ ὕψος εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς δυστυχίας, ὁ δυστυχὴς υποβιβάζεται εἰς τὴν ἐπικρίσιν τοῦ κοινοῦ. Τὸ ὄνομά του δὲν διεγείρει, εἰμὴ πε-

ριφρονητικὴν τινα καὶ ἀνωφελὴ συμπάθειαν· ἡ δὲ λήθη, εἰς ἣν βυθίζεται, τὸν ἐπαναγάγει πάραυτα εἰς εἰδός τι βραδέος θανάτου.

Τέλος πάντων ἡ τόσον περιπόθητος ἐπιστολὴ τοῦ θεοῦ της, ἐφθασε, πλὴν ἀντὶ ν' ἀνακουφίσῃ, ἐπηύξησε μᾶλλον τὰ βάσανά της.

« Ἐὰν ἡ ἀνεψιά μου ζητῇ παρ' ἐμοὶ τὸ καταφύγιον τότε μόνον, ὅταν αἱ δυστυχίαι, τὰς ὁποίας προσεῖδον καὶ προσείπον, ἐπῆλθον, ὀρεῖλω τοσοῦτω μᾶλλον νὰ ἐκπλαγῶ, καθὼς αὕτη πῶποτε δὲν ἤκουσε τὰς νοθεσίας μου, ἀλλ' ἀφωσιώθῃ καθ' ὅλοκληρίαν εἰς ἄλλων συμβουλὰς, καὶ μάλιστα τῆς κυρίας Γουερστόρφ. Δὲν εἶμαι εἰς κατὰστασιν μῆτε νὰ συνδράμω, μῆτε νὰ παρηγορήσω μίαν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία προσέρχεται παρ' ἐμοὶ ἐν καιρῷ ἐσχάτης ἀνάγκης, καὶ μόνον διὰ νὰ συμμερισθῇ τῆς εὐτυχίας μου. Ἐπιθυμῶ πλέον νὰ ζήσω εὐθυμῶς, διατοῦτο ἀποφεύγω πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ μοὶ προσξενήσῃ λύπη. Αἱ ταραχαὶ τοῦ πολέμου καὶ αἱ συνεισφοραὶ μοὶ ἐπροξένησαν πλείστας ζημίας τε καὶ πικρίας. Ἀπεφάσισα νὰ νυμφευθῶ· θέλω ἀποκτήσει φυσικοὺς κληρονόμους. Ἐλπίζω, ὅτι ὁ Ἐδμόνδος θέλει δυνηθῇ πλέον νὰ διανύσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸ στάδιον τοῦ βίου του, ἄνευ τῆς συνδρομῆς μου. Ἄς μὴ ἐλπίζῃ νὰ ἀνεύρῃ παρ' ἐμοὶ ἄλλον πάτερ. Ἄς μὴ περιμένῃ παρ' ἐμοῦ μῆτε δῶρα, μῆτε δάνεια. Ὅταν τις ᾔται πτωχός, δὲν πρέπει νὰ ζητῇ νὰ ζῇ ὡς πλούσιος· ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ συγχίζωμαι πάντοτε δι' ὑμᾶς. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ὁ πατήρ σὰς ἔδωκεν ὑψηλὴν ἀνατροφὴν· κυρία, εἰσθε πεπαιδευμένη, ἐξεμάθετε διαφόρους γλῶσσας, συγγράφετε, μεταγλωττίζετε, τοῦτο θέλει σὰς προμηθεύει πλοῦτη καὶ κατ' εὐτυχίαν καὶ ὑπόληψιν. Ὁ θεὸς νὰ παρηγορήσῃ ὑμᾶς τε καὶ τὰ τέκνα ὑμῶν. Ἀησημονήσατε διὰ παντός, ἐκείνον ὅστις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ᾔται. » . . .

Κρουνοὶ δακρύων κατέρρευσαν τότε ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Κλημεντίας, καὶ βαθεῖς ἀναστεναγμοὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ τεθλιμμένου στήθους της. Ἐρρίψε τὴν σκληρὰν ταύτην ἐπιστολὴν εἰς τὸ πλάγιον, καὶ ἀνυψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· « Ἄ θεέ μου! ἤμην λοιπὸν ἀξία τοιαύτη χαμερποῦς ταπεινώσεως! Οἱμοὶ! τί ἄλλο σκληρότερον δύναται νὰ ὑποστῇ τις παρὰ τὴν ταπείνωσιν, ἧς δὲν εἶναι ἄξιος; » Περιφερομένη δὲ μεγάλως βήμασι· ἐδέετο τοῦ Ὑψίστου νὰ ἐνισχύῃ τὴν γενναίότητα αὐτῆς, καθότι τοιοῦτον εἶναι πάντοτε εἰς ἀγαθὴν καὶ εὐγενῆ ψυχὴν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀδικίας καὶ σκληρότητος, αἵτινες χρησιμεύουσι νὰ συγκεντρώσωσιν ἐν βραχεὶ ἀπάσας τὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται ἀπὸ μόνον τὸ καθαρὸν αἶσθημα τῆς ἀθωότητος.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ Κλημεντία ἤκουσε νὰ κρούωσιν τὴν θύραν τῆς οἰκίας. Ἐσπόγγισε πάραυτα τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μολονότι τὰ ἔγνη τῶν δακρύων ἐθάμβωνον εἰσέτι τὴν ὄρασιν της, μολοντοῦτο ὑπῆγε ν' ἀνοίξῃ, καὶ ἶδε μὲ τοσαύτην ἡδονῇ, ὅσην ἐκπληξιν, τὸν γνωστὸν εἰς ἡμᾶς συνοδοιπόρον της. Αἱ

θυγατέρες της ἔμπλεοι χαρᾶς ἔδραμον πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ παρακειμένου θαλάμου. Οὗτος ἐνεγκαλίσθη αὐτὰς ἐγκαρδίως, καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Κλημεντίαν με φιλικωτάτην ἐλευθεριότητα παλαιᾶς σχέσεως, ἐζήτησε παρ' αὐτῆς τὴν ἄδειαν, ὅπως ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον του καθ' ἑλπὴν τὴν ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει διαμονὴν του.

(ἄκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΒΕΓ.

Μετάφρασις

Ἀλεξάνδρου Ἰωαννίδου.

(Συνέχεια ἱδ. φύλ. 94).

—ο—

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Γεῦμα ἐν Γρεενβίχῃ. — Συνάντησις ἱατροῦ ἀρχαιολόγου. — Windsor. — Ἐκδρομὴ εἰς τὰ ἵπποδρόμια τῆς Ἀσκήτης.

Ὅτε ἐπρόκειτο ἡ σύστασις τῶν διὰ γαλλικῶν συν-
οδῶν εἰς Λονδίνον περιηγήσεων πολλὰ ἐρρέθησαν πε-
ρὶ τῶν Ὀμηρικῶν τῆς Γρεενβίχης γευμάτων καὶ αἱ
ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν γελοιωδῶς, ὅτι ὁ κατάλογος
τῶν φαγητῶν γεύματος εἰς Trafalgar-Hôtel περιεῖχε
τριάκοντα εἰδῶν μεγάλους ἰχθύας. Εἰς Γρεενβίχην,
τὸν οἶκον τοῦτον τῶν θαλασσιῶν ἀπομάχων, οἱ ση-
μασιφόροι (les aspirans) περαιοῦσι τὰς πρώτας αὐ-
τῶν σπουδὰς, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν στρατιωτικῶν αὐ-
τῶν προπατόρων. Τὸ ἔαρ αὐτῶν θερμαίνει τὴν ψυχρὰν
ἡλικίαν τῶν γηραλέων τούτων μαχητῶν, οἵτινες διε-
σχόρισαν τὰ μέλη αὐτῶν εἰς τὰς Ἰνδικὰς θαλάσσας,
καὶ οἵτινες, ἐνδεδυμένοι ὄντες στολὰς τοῦ παρελθόν-
τος αἵματος, καὶ ῥαβδὸν εἰς τὴν χεῖρα κρατοῦντες, δια-
σκεδάζουσι βλεπόντες καὶ ἐπιστατοῦντες τὰς ἐργασίας
τῶν τέκνων τούτων τοῦ Ὠκεανοῦ. Τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ
δύναμις τῆς συνηθείας παρὰ τοῖς ἡρωοποιημένοις
τούτοις στρατιώταις, ὥς ἐδίδετο νὰ κατοικήσωσιν αὐ-
τοὺς εἰς δώματα ὅμοια μετὰ τῶν πλοίων, καὶ νὰ δώ-
σωσιν εἰς αὐτοὺς κλῖνας μικρὰς ὡς αἱ τῶν πλοίων
πρὸς δὲ κατεσκευάσαν εἰς τοὺς κοιτῶνας αὐτῶν σειρὰν
box, στενῶν ἀνεπιτηδείων καὶ πνιγερῶν.

Μουσεῖον τι θαλάσσιον κεκοσμημένον διὰ τῶν εἰ-
κόνων τῶν ἐνδόξων θαλασσοπόρων, ἡ ναύαρχων, ὡ-
ριζέει τὸ ὑπὸ Καρόλου τοῦ Β' οἰκοδομηθέν τοῦτο κα-
τάστημα hall αὕτη καταπλήττει καὶ τὸν θαυμα-
σμόν ἐπισύρει τοῦ θεατοῦ διὰ τῶν ἀρτίων αὐτῆς τρο-
παίων, τῶν ἡρώκων αὐτῆς πινάκων καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ
περιφήμου Thornill κεκοσμημένων αὐτῆς τοίχων.

Ἰδία δὲ τις αἰθούσα ἀφιέρωται εἰς τὴν ἐξεκόνειν τῶν
ἔργων τοῦ ναυάρχου Νέλσωνος, οὕτως διατηροῦσιν,
ὡς ἅγια λείψανα, μετ' εὐλαθείας θρησκευτικῆς τὰ ἐν-
δύματα, ἐσχισμένα, τετρυπημένα, καὶ ὑπὸ τοῦ αἵμα-
τος αὐτοῦ κηλιδωμένα.

Ἐνῶ δὲ διετρέχομεν τὰ δώματα καὶ τὰς αἰθούσας
τῆς Γρεενβίχης, κύριός τις ἡλικίας ὠρίμου, ἥθους ἀ-
ξιοπρεποῦς καὶ ὑπὸ παρασῆμων τάξεων διαφόρων κε-
κοσμημένος, περιφερόμενος δὲ μετὰ ζωηρότητος συ-
στελλομένης, ἐπετρυγίζεν ἀπὸ τοὺς διερμηνεῖς εἰς τοὺς
περιηγητὰς, ζητῶν ἵνα ἴδῃ τὸ νοσοκομεῖον τοῦ κατα-
στήματος, καὶ προσπαθῶν νὰ κερδήσῃ συμμετόχους
τῆς ἰδέας του ταύτης. Ἐπειδὴ ὁμοῦ οὐδεὶς εἶχε
τὴν περιέργειαν νὰ ἴδῃ ἀσθενεῖς, καὶ οἱ ἀπόμαχοι ὀλί-
γον ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ δεῖξωσι τὸ καταγώγιον αὐ-
τῶν, ὃ περὶ οὗ ὁ λόγος κύριός μας ἠρώτησεν, φαίνεται
νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς ὁδηγούς μας καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὰ περὶ
τῆς καταστάσεως τῆς υγείας πρὸς ὃ μεγάλως ἐνδια-
φέρετο, κατὰ τὸ φαινόμενον.

— Ὁ ἀὴρ τῆς θαλάσσης καὶ ἡ ὑγρασία τοῦ κλί-
ματος, ἔλεγεν οὗτος καθαρῶς ἀγγλιστί, ἀναπτύσσου-
σι θεβαίως ἐνταῦθα λυμφαντικὰς διαθέσεις καὶ ἐξαν-
θήματα ἐπιβλαβέστατα. Μήπως ἐπικρατεῖ ἐνταῦθα τὸ
κνύος, ἡ ψώρα;

— Ὅχι, κύριε.

— Οὐτε ἡ δφίαισις (phlique); (1)

— Δὲν γνωρίζω τὴν ἀσθένειαν ταύτην.

Καὶ ὁ ἐρωτῶν ἐστέναξε θλιβερώς.

— Ἀλλ' ὁμοῦ, (μετ' ἄλλον τινα δεύτερον στεναγ-
μὸν) αἱ ἀρθροκάκαι (tumeurs blanches) δὲν θὰ ῥῖναι
βεβαίως σπάνιαι; . . .

— Ἀπ' ἐναντίας, κύριε, οἱ ἄνθρωποι ἐνταῦθα ἔ-
χουσι ξηρὰν τὴν ιδιοσυγκρασίαν καὶ εἶναι ἐν γένει ὑ-
γιέστατοι.

— Τούλάχιστον, ἐπρόσθεσεν ὁ ἐρωτῶν, τὸ κλῖμα
ὡμὸν θὰ συντελῇ τὰ μέγιστα εἰς τὴν διάδοσιν τῶν λει-
χηνωδῶν (dardreux) ἀσθενειῶν.

— Ἀλλοίμονον! ὅχι, ἐπανέλαβεν ὁ φύλαξ, ὅστις
μοι ἐφάνη ὅτι ἤρχιζε νὰ αἰσχύνηται διὰ τὴν τοιαύ-
την ὡς πρὸς τὰς ἀσθενείας πενίαν καὶ ἀτυχίαν τῶν
συναδελφῶν αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐὰν ὁ κύριος ἐπιθυμῇ νὰ
πληροφορηθῇ καλῆτερον, ὁ ἱατρὸς εἶναι ἐνταῦθα,
καὶ . . .

— Εἶναι διόλου περιττὸν νὰ ἀνησυχήσωμεν τὸν δύ-
στηνον τοῦτον ἄνθρωπον; δὲν θέλει μᾶς διδάξαι τί-
ποτε.

Καὶ πῶς νὰ μὴ περιφρονησῇ τῷ ὄντι ἱατρὸν τοσοῦ-
τον ὀλίγους ἀσθενεῖς ἔχοντα! Εἰς τὸ γεῦμα ὁ ἰδιότρο-
πος οὗτος ἄνθρωπος ἐκάθισε πλησίον μου. Ἐπειδὴ δὲ

(α) Νόσος ἐπιχωριάζουσα κυρίως εἰς Πολωνίαν καὶ
τὰς περὶ αὐτὴν χώρας, δδυνερά ἔχουσα ἀπρετέσμα-
τα. Σύμπτωμα χαρακτηριστικώτατον αὐτῆς εἶναι ἡ
συστροφή καὶ συγκόλλησις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς
καὶ ἡ αἱμάτωσις αὐτῶν ὅταν κόπτονται.

(Σημ. τοῦ Μεταφ.)